

Zaburzenia mowy I - dyslalia, palatolalia, dysfagia - opis przedmiotu

Informacje ogólne	
Nazwa przedmiotu	Zaburzenia mowy I - dyslalia, palatolalia, dysfagia
Kod przedmiotu	12.9-WL-LOiK-ZMDPD
Wydział	Wydział Lekarski i Nauk o Zdrowiu
Kierunek	Logopedia ogólna i kliniczna
Profil	ogólnoakademicki
Rodzaj studiów	podyplomowe
Semestr rozpoczęcia	semestr zimowy 2018/2019

Informacje o przedmiocie	
Semestr	4
Liczba punktów ECTS do zdobycia	4
Typ przedmiotu	obowiązkowy
Język nauczania	polski
Sylabus opracował	dr hab. Ewa Skorek, prof. UZ

Formy zajęć					
Forma zajęć	Liczba godzin w semestrze (stacjonarne)	Liczba godzin w tygodniu (stacjonarne)	Liczba godzin w semestrze (niestacjonarne)	Liczba godzin w tygodniu (niestacjonarne)	Forma zaliczenia
Ćwiczenia	-	-	40 (w tym jako e-learning)	2,67 (w tym jako e-learning)	Zaliczenie na ocenę

Cel przedmiotu

Teoretyczne przygotowanie słuchaczy do samodzielnego prowadzenia diagnozy i terapii logopedycznej. Przyswojenie niezbędnej wiedzy teoretycznej i trening umiejętności praktycznej realizacji diagnozy logopedycznej i terapii zaburzeń artykulacyjnych i połykania. Ćwiczenie umiejętności dostosowania metod terapeutycznych w zakresie dyslalii i palatolalii oraz dysfagii do indywidualnych potrzeb pacjenta w zależności od przyczyn i wieku.

Wymagania wstępne

Anatomia i fizjologia narządów mowy. Etapy prawidłowego rozwoju mowy. Typologia zaburzeń komunikacji językowej. Wprowadzenie do metodyki diagnozy i terapii logopedycznej.

Zakres tematyczny

Definicje dyslalii i palatolalii. Dyslalia a dysglosja. Klasyfikacje dyslalii ze względu na różne kryteria (sposób artykulacji, liczba cech dystynktywnych, liczba głosek, liczba stref artykulacyjnych, nazwa głoski, długość ciągu fonicznego, konsekwencja występowania, stopień utrwalenia, przyczyna). Rodzaje sygmatyzmu, rotacyzmu, kappacyzmu, gammacyzmu itp., istota mowy bezdźwięcznej. Przyczyny zaburzeń artykulacji. Mowa osób z wadą rozszczepową twarzoczaszki. Metodyka diagnozy dyslalii; diagnozowanie zaburzenia artykulacyjnego – standard badania logopedycznego; prezentacja testów diagnostycznych. Metodyka terapii: zasady planowania pracy terapeutycznej; etapy pracy logopedycznej; metody pracy (ogólne i szczegółowe); fazy uczenia artykulacji głosek; metody wywoływania poszczególnych głosek; ćwiczenia fonacyjne, oddechowe, motoryczne i artykulacyjne; usprawnianie słuchu fonemowego i fonetycznego; usuwanie dysfunkcji oddychania i połykania (dysfunkcje połykania o typie infantylnym, zespolenia językowo-wargowego wewnętrznego i zewnętrznego); profilaktyka zaburzeń artykulacyjnych.

Metody kształcenia

Ćwiczenia – praca z książką, studium przypadku, praca w grupach, projekt.

Efekty uczenia się i metody weryfikacji osiągnięcia efektów uczenia się

Opis efektu	Symbolce efektów	Metody weryfikacji	Forma zajęć
Zna i rozumie objawy i przyczyny dyslalii, palatolalii i dysfagii	K_W03	sprawdzian	Ćwiczenia
Zna i rozumie teoretyczne podstawy procedury w zakresie diagnozy, terapii i rehabilitacji w przypadku dyslalii, palatolalii i dysfagii	K_W04	sprawdzian	Ćwiczenia
Potrafi posługiwać się narzędziami, sprzętem i aparaturą stosowaną podczas diagnozy i terapii dyslalii, palatolalii i dysfagii	K_U01	- projekt - sprawdzian	Ćwiczenia
Potrafi identyfikować zaburzenia mowy i podjąć odpowiednie działania profilaktyczne, diagnostyczne, terapeutyczne i rehabilitacyjne w dyslalii, palatolalii i dysfagii	K_U03	- projekt - sprawdzian	Ćwiczenia
Jest gotów do formułowania opinii dotyczących pacjentów z dyslalią, palatolalią i dysfagią	K_K05	projekt	Ćwiczenia

Warunki zaliczenia

Ćwiczenia – zaliczenie z oceną na podstawie ocen ze sprawdzianu pisemnego (50%) i projektu (50%).

Literatura podstawowa

Czaplewska E., Diagnostyka zaburzeń rozwoju artykulacji, [w:] Diagnostyka logopedyczna: podręcznik akademicki, Sopot 2012.

Gałkowski T., Jastrzębowska G. (red.), Logopedia: pytania i odpowiedzi, Opole 2003.

Mackiewicz B., Wskazówki do nauki prawidłowego połykania w wadach zgryzu i wymowy u dzieci, [w:] Opieka logopedyczna od poczęcia, red. B. Ročławski, Gdańsk 1998.

Sachajski E., Uczymy poprawnej wymowy, Warszawa 2004.

Skorek E.M., Oblicza wad wymowy, Warszawa 2001.

Skorek E.M., Reranie: profilaktyka, diagnoza, korekcja, Kraków 2002.

Skorek E.M., Samogłoski; profilaktyka, diagnoza, korekcja, Kraków 2000.

Styczek I., Logopedia, Warszawa 1981.

Literatura uzupełniająca

Skorek E.M., Z logopedią na ty: podręczny słownik logopedyczny, Kraków 2000.

Stecko E., Zaburzenia mowy – wczesne rozpoznawanie i postępowanie logopedyczne, Warszawa 1994.

Wójtowicz J., Logopedyczny zbiór wyrazów, Warszawa 1981.

Uwagi

Zmodyfikowane przez dr hab. Ewa Skorek, prof. UZ (ostatnia modyfikacja: 24-09-2019 17:32)

Wygenerowano automatycznie z systemu SylabUZ